Вона не знає: живий він чи ні!

Одного разу вже таке було,
але в сорок сьомому прийшов лист,
і тоді вона дізналася,
де він і що з ним.

Сказати по правді, тепер трохи інакше,
тепер він іноді з'являється ненадовго
і завжди перед досвітком.

Нечутно крадеться,
якось недобре усміхаючись
і ховаючи за спиною ялівцевий кущ.

Вона мусить виходити, хоч знає,
що він миттю зідре з неї сорочку,
і в чому мати народила
посадить її на той проклятий корч,
і дошовхне від хати з гори:
"їдь!"

По траві, м'якій од світанкової роси,
ох, як її понесе!
Швидше б до потока,
що внизу шумить,
швидше б у воду впасти,
бо горить вона вся, палає,
сколота ялівцевою глицею!
Скоро кров'ю підпалить кущ!
І ніяк не доїде,
хоч від Божої роси
набирає розгін
летить просто у долинИ —

вітер свище,
олені відскакують,
голос чийсь перетинає:

"Жінку бери, а дітей залиш,
бо з дітьми не вирвемось!"

Вода вже в вухах шумить,
а нема зупину…
Ніби з Говерли з'їжджав на палаючому кущі!

І не губить жаль,
один жаль на нього,
на того,
хто так поволеньки
вів її весільного коня,
що могла розправити всі запаски,
розгладити всі стрічки,
виставити всі коралі
і на сіделечку на пальці стати.